

— Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig en åbenbar skønsfejl og manglende begrundelse ved anvendelsen af rammebestemmelserne for redning og omstrukturering, for så vidt som Kommissionen har fordrejet betydningen af betingelsen om genetablering af selskabets rentabilitet på lang sigt, med urette har forkastet de kompenserende foranstaltninger, som SEA har tilbudt i forbindelse med omstrukturering af sit datterselskab, og ikke har taget tilstrækkelig hensyn til den omstændighed, at de anfægtede kapitalforhøjelser altid er blevet gennemført inden for grænserne af, hvad der var nødvendigt for at redde selskabet.

6) Sjette anbringende vedrørende den omstændighed, at kravet om tilbagebetaling er uberettiget

— Sagsøgeren har gjort gældende, at kravet om tilbagebetaling er uberettiget på grund af tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og begrundelsespligten.

Sag anlagt den 18. marts 2013 — Comune di Milano mod Kommissionen

(Sag T-167/13)

(2013/C 129/54)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Comune di Milano (Italien) (ved advokaterne S. Grassani og A. Franchi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse K(2012) 9448 af 19. december 2012 om kapitalforhøjelser gennemført af selskabet SEA S.p.A. til fordel for SEA Handling S.p.A. annulleres.

— Subsidiært, og efter at Retten har undersøgt, om der foreligger særlige omstændigheder, som kan have givet sagsøgeren en berettiget forventning om, at kapitalforhøjelserne ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, annulleres afgørelsens artikel 3, 4 og 5, som pålægger Italien at tilbagebetale støtten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fire anbringender.

1) Med det første anbringende om tilsidesættelse og ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF kritiserer Comune di Milano afgørelsen, for så vidt som Kommissionen har fastslået, at de omtvistede foranstaltninger kan tilregnes Comune di Milano (og således staten). Ifølge Comune di Milano har Kommissionen ikke fremlagt noget bevis for denne tilregnelser, og de omtvistede foranstaltninger kan derfor ikke kvalificeres som statsstøtte.

2) Med det andet anbringende, som også vedrører tilsidesættelse og ukorrekt anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF har Comune di Milano gjort gældende, at afgørelsen er ukorrekt, for så vidt som Kommissionen har fastslået, at kriteriet om den private investor, som operer på markedsvilkår, ikke var opfyldt. Tværtimod var dette kriterium fuldt ud opfyldt, og adressaten for foranstaltningerne var ikke blevet tildelt nogen fordel, med den konsekvens, at de omhandlede foranstaltninger ikke kan kvalificeres som statsstøtte.

3) Med det tredje anbringende gør Comune di Milano gældende, at rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder og rammebestemmelserne for lufthavnssektoren er blevet tilsidesat og anvendt ukorrekt, og at Kommissionens konklusioner vedrørende de omtvistede foranstaltningers uforenelighed derfor er retsstridige.

4) Med det fjerde anbringende, som har to led, har Comune di Milano under henvisning til Kommissionens adfærd under undersøgelsesproceduren gjort gældende, at der er sket (a) er sket en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, kontradiktionsprincippet samt retten til forsvar og (b) en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, hvilket indebærer, at påbuddet om tilbagebetaling er retsstridigt.